

Ο συνάδελφός μου ο κύριος Δημητρόπουλος έχει τώρα το λόγο.

Κος ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Επειδή είμαι τελευταίος κι έχει περάσει και η ώρα θα προσπαθήσω να μη σας ταλαιπωρήσω και να είμαι συνοπτικός. Οφείλω όμως πριν ξεκινήσω να ευχαριστήσω τους διοργανωτές για την εκδήλωση και ιδίως την κυρία Δούρου την Περιφερειάρχη, η οποία αγκάλιασε την ιδέα της διοργάνωσης αυτού του διαλόγου, ο οποίος ελπίζω να συνεχιστεί σε τοπικό επίπεδο και ήδη ξέρω ότι έχει διευρυνθεί και στις άλλες Περιφέρειες της χώρας.

Προσπαθούμε στην εκδήλωση αυτή, με τις εισηγήσεις μας, να δούμε με ποιο τρόπο μπορεί να οριοθετηθεί εκ νέου ο ρόλος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με αφορμή τη συνταγματική αναθεώρηση, λαμβάνοντας υπόψη και τη θεσμική της ιδιοσυστασία. Διότι η Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι ένας χώρος ενεργού διεκδίκησης και πραγμάτωσης των αξιώσεων της πολιτικής συμμετοχής και ταυτόχρονα είναι ένα τμήμα του πολιτικού διοικητικού μας συστήματος, το οποίο έχει την ιδιαιτερότητα, το συγκριτικό πλεονέκτημα της άμεσης δημοκρατικής νομιμοποίησης και της αρχής της εγγύτητας, βρίσκεται κοντά στον πολίτη.

Κατά τη γνώμη μου όλη αυτή η συζήτηση για την απόδοση αρμοδιοτήτων, για τη δυνατότητα άσκησης δημόσιων πολιτικών σε τοπικό επίπεδο με ευρεία κανονιστική εξουσιοδότηση, σχετίζεται με τη δημοκρατία. Δεν είναι ένα ζήτημα κατανομής εξουσιών εσύ αυτά κι εμείς αυτά. Απορρέουν όλα αυτά τα ζητήματα από την ίδια τη δημοκρατική αρχή και νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να δούμε ειδικά σε επίπεδο Αυτοδιοίκησης Β΄ βαθμού τη δυνατότητα άσκησης πολιτικών, όχι απλώς εφαρμογής των πολιτικών που μας δίνει το κράτος, αλλά και άσκησης πολιτικών με την έκδοση κανονιστικών πράξεων.

Εκεί θα είχε πολύ μεγάλη αξία το τοπικό δημοψήφισμα, ψηφίζουμε και τοποθετούμαστε ως πολίτες σε επίπεδο περιφερειακό, σε επίπεδο τοπικό, για θέματα που μας αφορούν και ζητούμε να ρυθμιστούν με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Άρα δεν είναι ζήτημα πολυδιάσπασης που πρέπει να μας φοβίζει της κείμενης νομοθεσίας, είναι ζήτημα συμπλήρωσης της κεντρικής νομοθεσίας και ζήτημα συνολικής μεταρρύθμισης σε επίπεδο

που να μπορεί να απαντήσει σε καυτά ζητήματα τοπικού χαρακτήρα, τα οποία αφορούν την καθημερινότητα.

Περαιτέρω έχω τέσσερις άξονες που πιστεύω ότι θα πρέπει να μας απασχολήσουν: Εμβάθυνση της δημοκρατικής αρχής, με ποιο τρόπο; Σε πρώτο επίπεδο με τη ρύθμιση της άσκησης της νομοθετικής λειτουργίας της Βουλής, όπου θα πρέπει να δούμε με ποιο τρόπο μπορεί να συμμετέχει ενεργά η Τοπική Αυτοδιοίκηση και θα εξηγήσω. Με την αναμόρφωση, να ξαναδούμε το εκλογικό σύστημα, έτσι ώστε όμως αυτή η αναμόρφωση να μην αποτελεί μέσο για την εξυπηρέτηση κομματικών συγκυριών.

Με την ενδεχόμενη διεύρυνση του εκλογικού Σώματος, με τη συμμετοχή των μεταναστών, υπό προϋποθέσεις. Με την άσκηση δημόσιων πολιτικών, μέσω της συμμετοχής των πολιτών με τα τοπικά δημοψηφίσματα στα οποία αναφέρθηκε η κυρία Καμτσίδου. Αλλά και επικουρικά με την αναμόρφωση των κωλυμάτων στο ίδιο το Σύνταγμα των Αιρετών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αναφορικά με τη συμμετοχή τους στις βουλευτικές εκλογές.

Έρχομαι στο πρώτο θέμα και θα είμαι συνοπτικός. Αυτό το φαινόμενο των αποσπασματικών τροπολογιών, το οποίο αιφνιδιάζει τους Αιρετούς, αιφνιδιάζει τις τοπικές κοινωνίες, τους Δήμους και τις Περιφέρειες και γίνεται με αποσπασματικό τρόπο, πρέπει να σταματήσει. Θεωρώ ότι θα πρέπει και να προβλεφθεί πια στο ίδιο το Σύνταγμα, αφού δεν μπορούμε να το εφαρμόσουμε στην πράξη ή το εφαρμόζουμε κι αυτό αποσπασματικά, ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια ειδική και υποχρεωτική όμως διαδικασία διαβούλευσης των μελών των εκάστοτε διαρκών Κοινοβουλευτικών Επιτροπών, με τους θεσμικούς εκπροσώπους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, όταν έχουμε νομοσχέδια, προτάσεις νόμου ή και τροπολογίες αναφορικά με θέματα Αυτοδιοίκησης.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι οι απόψεις της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των θεσμικών τους φορέων θα είναι υποχρεωτικές για την κυβέρνηση ως προς το περιεχόμενο. Σημαίνει όμως ότι για να προχωρήσει η ψήφιση μιας πρότασης νόμου ή μιας τροπολογίας, θα πρέπει η προηγούμενη διαβούλευση με τους θεσμικούς φορείς της Αυτοδιοίκησης να

είναι υποχρεωτική, διαφορετικά η πρόταση νόμου ή το νομοσχέδιο να μην μπορεί να περάσει και να συζητηθεί στην Ολομέλεια.

Το δεύτερο ζήτημα είναι το ζήτημα της λαϊκής νομοθετικής πρωτοβουλίας, στο οποίο αναφέρθηκε η κυρία Καμτσίδου και δε θα επεκταθώ και του τοπικού δημοψηφίσματος, θέλω όμως να προσθέσω κάτι. Πρέπει να συζητήσουμε και να αναρωτηθούμε, εφόσον θεωρούμε κατ' αρχήν ότι πράγματι η έκφραση της άποψης της τοπικής κοινωνίας είναι πολύ σημαντική, ποια είναι τα ερωτήματα που μπορούν πράγματι να απαντηθούν με ένα ναι ή με ένα όχι. Ξέρετε, δεν είναι όλα τα ζητήματα ικανά να τεθούν σε ένα τοπικό δημοψήφισμα, είναι και θέματα που δεν πρέπει να τεθούν καθόλου.

Όπως παραδείγματος χάρη τα ζητήματα προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κι εκεί θέλω να διαφοροποιηθώ λίγο με αυτό που ακούστηκε στην αρχή στους χαιρετισμούς, ότι "το τοπικό δημοψήφισμα δεν είναι μόνο ζήτημα εμπάθυνσης της δημοκρατικής αρχής, αλλά σχετίζεται και με την προστασία των δικαιωμάτων". Τα δημοψηφίσματα μπορεί να είναι και κατά των δικαιωμάτων και τα αποτελέσματα αυτών.

Κα ΚΑΜΤΣΙΔΟΥ:

Αν μου επιτρέπετε μια διακοπή, δεν επιτρέπεται δημοψήφισμα.

Κος ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Καθόλου, δεν επιτρέπεται.

Όπως επίσης και για να έχεις ένα τοπικό δημοψήφισμα που να εκφράσει πράγματι τη γνώμη των πολιτών, θα πρέπει να προηγηθούν κι αυτό είναι επίσης πολύ σημαντικό σε ένα θεσμικό πλαίσιο, ουσιαστικές διαδικασίες διαβούλευσης των πολιτών και πληροφόρησής τους. Διαφορετικά μπορεί να οδηγηθούμε σε φαινόμενα χειραγώγησης. Προϋποτίθενται δηλαδή της εκλογικής διαδικασίας του τοπικού δημοψηφίσματος όλες εκείνες οι διαδικασίες συζήτησης, διαβούλευσης, που θα επιτρέψουν στους πολίτες να κατανοήσουν το πρόβλημα και να πάρουν θέση υπεύθυνα. Διαφορετικά, μπορεί να έχουμε έναν θεσμό ο οποίος μπορεί πράγματι να καταστρατηγηθεί και να οδηγήσει στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα, από αυτό το οποίο επιδιώκεται.

Έρχομαι στο εκλογικό σύστημα. Το εκλογικό σύστημα δεν είναι αντικείμενο της συνταγματικής ύλης, σχετίζεται όμως

άμεσα με αυτή. Κατ' αρχήν έχουμε την περίφημη αρχή της ισοδυναμίας της ψήφου, για την οποία μιλάμε συνεχώς. Πράγματι έχουν τεθεί ζητήματα στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ουδέποτε έχει πέσει στο δικαστήριο αυτό το εκλογικό σύστημα, έχει κριθεί αντισυνταγματικό. Η διαίσθησή μας είναι πάντως ότι υπάρχει ζήτημα με το εκλογικό σύστημα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με το ισχύον.

Διότι ανεξαρτήτως του ποσοστού που θα πάρεις στο εκλογικό Σώμα, εννοώ τον πρώτο γύρο και ανεξαρτήτως της διαφοράς σου από τον δεύτερο, λόγω του δεύτερου γύρου που μετέχουν υποχρεωτικώς δύο, οι πρώτοι δύο και που κάποιος βεβαίως θα πάρει αναγκαστικώς το 50 συν 1, ο συνδυασμός λοιπόν αυτός που πήρε το 50 συν 1 παίρνει τα τρία πέμπτα των εδρών. Μπορεί δηλαδή να έχει στην κοινωνία 18% ή 20%, θα πάρει όμως υποχρεωτικά τα τρία πέμπτα.

Είναι άραγε σύμφωνο αυτό με την ισοδυναμία της ψήφου; Γιατί έγινε; Διότι επέλεξε ο Νομοθέτης, η πλειοψηφία, η σχετική πλειοψηφία, η οποία επιβεβαιώνει τη δύναμή της στον δεύτερο γύρο, να μπορεί να αποφασίζει για όλα τα θέματα αυτοδυνάμως και ανεξάρτητα από το βαθμό νομιμοποίησης που έχει στο εκλογικό Σώμα.

Ξέρετε, στις βουλευτικές εκλογές για να έχουμε τέτοιου είδους μόνους, όπως έχουμε το μόνους των συν 50 εδρών, γίνεται επίκληση της αρχής της κυβερνητικής σταθερότητας και της αποτροπής των διαδοχικών εκλογικών αναμετρήσεων. Δεν μπορούμε να έχουμε εκλογές κάθε τρεις και λίγο.

Στην Τοπική Αυτοδιοίκηση όμως δεν ισχύει αυτό. Η σταθερότητα είναι δεδομένη. Κατ' αρχήν η θητεία των Αρχών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης δεν εξαρτάται από την ψήφο εμπιστοσύνης ή δυσπιστίας του Δημοτικού ή του Περιφερειακού Συμβουλίου. Συνεπώς η υπερεκπροσώπηση της σχετικής πλειοψηφίας δεν είναι τόσο αναγκαία, όπως έχουμε στις βουλευτικές εκλογές, με σκοπό να μην έχουμε διαρκώς εκλογικές αναμετρήσεις.

Στο παρελθόν μάλιστα αυτή η υπερεκπροσώπηση είχε συνδυαστεί και με το περίφημο σύστημα του 42%, όπου όποιος συγκέντρωνε 42% εκλεγόταν χωρίς να απαιτείται δεύτερος γύρος και πάλι εκεί είχε μείνει το σύστημα των τριών πέμπτων της

κατανομής των εδρών. Μάλιστα κάποια στιγμή έγινε μία προσπάθεια να αναζητηθεί, πάλι 42% και μία διαφορετική ανάδειξη, να εκλέγεται διαφορετικά ο Δήμαρχος και διαφορετικά τα μέλη του Περιφερειακού ή του Δημοτικού Συμβουλίου. Μια πρόταση που κατά τη γνώμη μου παραγνώριζε τον βαθύ πολιτικό χαρακτήρα των αυτοδιοικητικών εκλογών κι ότι δεν είναι μόνο ζήτημα προσώπων, οι αυτοδιοικητικές εκλογές είναι προεχόντως ζήτημα πολιτικών.

Υπάρχει στο τραπέζι αυτή τη στιγμή η πρόταση της απλής αναλογικής. Πρέπει να πω ότι ήταν η πιο οργανωμένη πρόταση από τις προτάσεις που διάβασα της Επιτροπής του Υπουργείου. Πράγματι με την απλή αναλογική έχεις μια ισορροπημένη εκπροσώπηση των τάσεων των τοπικών κοινωνιών στα συλλογικά όργανα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και η απλή αναλογική είναι πράγματι συμβατή με την αρχή ισοδυναμίας της ψήφου. Μάλιστα παιδευτικά λειτουργεί και στο επίπεδο της προαγωγής των συναινέσεων ανάμεσα στις πολιτικές δυνάμεις, διότι πράγματι είναι δύσκολο να εξασφαλίσει μία παράταξη και μόνη την απόλυτη πλειοψηφία, ειδικά από τον πρώτο γύρο.

Θέλω όμως να επισημάνω, με την αφορμή αυτή, τέσσερα ζητήματα που θα πρέπει να σταθμιστούν. Θα πρέπει να προβλεφθούν, εφόσον πάμε σε μια τέτοια κατεύθυνση, ασφαλιστικές δικλίδες, έτσι ώστε οι μειοψηφίες να μην είναι σε θέση να εκβιάζουν τις πλειοψηφίες για την επίτευξη απόλυτων πλειοψηφικών. Όπως είναι αντιδημοκρατικό μια μειοψηφία που απλώς σχετικώς πλειοψήφησε στον πρώτο γύρο με όποιο ποσοστό, να έχει υπερεκπροσώπηση στο συλλογικό όργανο στο Περιφερειακό ή στο Δημοτικό Συμβούλιο, το ίδιο αντιδημοκρατικό είναι μία μειοψηφία του 2% να εκβιάζει μία ευρεία πλειοψηφία σχετική του 48% επί παραδείγματι για να επιβάλλει τις θέσεις της.

Θα πρέπει επίσης να υπάρξουν οι ασφαλιστικές εκείνες δικλίδες ώστε οι τυχόν συναινέσεις που θα υπάρξουν να μην είναι προϊόν συναλλαγών κάτω από το τραπέζι, μοιράζουμε αξιώματα, θέσεις Αντιδημάρχων, θέσεις Αντιπεριφερειάρχων και λοιπά και δη μετεκλογικά. Θα πρέπει επίσης να διασφαλιστεί η δυνατότητα λήψης των αποφάσεων, όταν για κάποιο λόγο τελικώς οι συναινέσεις δεν καθίσταται δυνατές.

Η πολιτική είναι προεχόντως σύγκρουση, ευκαταία είναι η συναίνεση, αλλά δεν είναι και το φετίχ. Δεν είναι θεμιτό στη βάση αυτή λοιπόν να παραλύσει η λειτουργία των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης επειδή δεν εξασφαλίζεται η συναίνεση των πολιτικών δυνάμεων. Τηρουμένων των αναλογιών, κάτι τέτοιο είχαμε δει και με το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης, που δε συγκροτούνταν επειδή δεν μπορούσαν να τα βρουν, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Άρα λοιπόν πρέπει να προβλεφθούν στο πεδίο αυτό επικουρικοί μηχανισμοί, που να διασφαλίζουν την εύρυθμη λειτουργία των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Και αν μάλιστα η εισαγωγή του αναλογικού συστήματος, της απλής αναλογικής, συνδυαστεί με ενδοδημοτική αποκέντρωση, αυξημένες δηλαδή αρμοδιότητες σε επίπεδο Δημοτικών Ενοτήτων, όπου εκεί θα πλειοψηφεί αυτός ο οποίος πήρε την πλειοψηφία στο χωριό κι όχι αυτός που ενδεχομένως πήρε την πλειοψηφία σε ολόκληρο το Δήμο, θα πρέπει να προσέξουμε έτσι ώστε αυτή η ενδοδημοτική αποκέντρωση και οι αυξημένες αρμοδιότητες να μην οδηγήσουν σε υπερίσχυση των τοπικισμών σε βάρος της κεντρικής πολιτικής των Δημοτικών Αρχών και στην ανατροπή εφαρμογής συνολικών πολιτικών στο σύνολο του Δήμου.

Όλες αυτές οι επιφυλάξεις δε σημαίνουν ότι δε χρειάζεται καμία εκλογική αλλαγή. Αυτές οι συζητήσεις απαιτούν νηφάλιο διάλογο και προεχόντως κατά τη γνώμη μου συναίνεση. Θα πρέπει οι πολιτικές δυνάμεις να συμφωνούν και να συμφωνούν με ανοιχτούς όρους και καθαρά, όχι γιατί στις επόμενες εκλογές σκοπεύω να πάρω τόσους Δήμους ή δεν εξασφαλίζω πολιτικές συναινέσεις και άρα με συμφέρει το 42% ή κάτι άλλο.

Κατά την άποψή μου προεχόντως για την αποτροπή τέτοιων μικροκομματικών υστεροβουλιών και μεθοδεύσεων, θα έπρεπε να σκεφτούμε το ενδεχόμενο να θεσπίσουμε και για την Τοπική Αυτοδιοίκηση αυτό που ισχύει για τις βουλευτικές εκλογές, δηλαδή ότι το εκλογικό σύστημα θα ισχύει για τις μεθεπόμενες εκλογές κι όχι για τις επόμενες, εκτός αν η ψήφισή του συγκεντρώσει τα δύο τρίτα των Βουλευτών.

Δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλέγεσθε. Είναι πολύ σημαντικό -θα υπάρξουν εισηγήσεις αύριο για το

μεταναστευτικό φαινόμενο και την αντιμετώπισή του από τις τοπικές κοινωνίες- είναι πολύ σημαντικό να δούμε το ζήτημα της ψήφου των μεταναστών στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Εννοείται όλων αυτών οι οποίοι δεν έχουν την ελληνική ιθαγένεια.

Όπως είναι γνωστό, ίσως είχε υπάρξει νομοθετική ρύθμιση του θέματος με έναν Νόμο τον 3838/2010, ο οποίος όμως κρίθηκε αντισυνταγματικός από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Στο νόμο αυτό λοιπόν δινόταν η δυνατότητα συμμετοχής στις αυτοδιοικητικές εκλογές ομογενών που είχαν ειδικό δελτίο ταυτότητας, διαμενόντων επί μακρόν, αυτών που είχαν άδεια διαμονής δέκα χρόνια, γονέων ανηλίκων Ελλήνων πολιτών, προσφύγων, ανιθαγενών, υπό την προϋπόθεση ότι είχαν μία πενταετία ή δεκαετία στη χώρα νόμιμης παραμονής. Αυτά κρίθηκαν αντισυνταγματικά.

Αντιθέτως, έχει κριθεί ότι είναι συμβατό με το Ελληνικό Σύνταγμα, στο πλαίσιο και των ευρωπαϊκών υποχρεώσεων της χώρας, η δυνατότητα συμμετοχής κοινοτικών πολιτών κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά μόνον για τις εκλογές του Α΄ βαθμού. Η άποψή μου είναι ότι οι ίδιοι δικαιοπολιτικοί λόγοι που επέβαλαν τη συμμετοχή των κοινοτικών στις εκλογές στον Α΄ βαθμό, οι ίδιοι επιτρέπουν και τη συμμετοχή τους στις εκλογές για τον Β΄ βαθμό.

Στο μέτρο δε που έχουμε πλέον μετανάστες στη χώρα ενεργά κύτταρα των τοπικών κοινωνιών, διαμένουν μένουν μόνιμα πια και χωρίς διάθεση μετανάστευσης περαιτέρω σε άλλες χώρες, νομίζω ότι θα πρέπει να εξετάσουμε το ζήτημα αυτό, αλλά απαιτείται πράγματι πρόβλεψη στο Σύνταγμα, πρόβλεψη που θα δίνει εξουσιοδότηση στον κοινό Νομοθέτη ρητά πια, το απαιτεί και το Συμβούλιο της Επικρατείας, για τη θέσπιση του δικαιώματος της ψήφου και του εκλέγεσθαι, υπό προϋποθέσεις, που πρέπει να τις συζητήσουμε κάποια στιγμή σε επίπεδο κοινής νομοθεσίας.

Αυτή η δυνατότητα κατά τη γνώμη μου είναι συμβατή και με το Σύνταγμα με το άρθρο 5 παράγραφος 1, το οποίο λέει ότι «καθένας έχει το δικαίωμα συμμετοχής στην πολιτική ζωή της χώρας», όχι μόνο οι Έλληνες πολίτες, συμβατή όμως και με άλλες διατάξεις του Συντάγματος, γιατί θα μπορούσε να πει κάποιος μα τώρα αυτοί οι μετανάστες θα αποφασίζουν για την

κρατική πολιτική; Ή θα εκλέγονται σε όργανα αυτοδιοικητικά που ασκούν εξουσία;

Πρώτα απ' όλα το άρθρο 4 παράγραφος 4 του Συντάγματος επιτρέπει τη θέσπιση με ειδικούς νόμους εξαιρέσεων στον κανόνα ότι μόνο Έλληνες πολίτες είναι δεκτοί στις δημόσιες λειτουργίες και πρέπει να πούμε ότι υπάρχει μια εύλογη κατά τη γνώμη μου διαφοροποίηση μεταξύ του δικαιώματος ψήφου στις βουλευτικές εκλογές, όπου εκλέγεις ένα πολιτικό όργανο, το κατεξοχήν πολιτικό όργανο του κράτους, που ασκεί τη νομοθετική λειτουργία και τη γενική πολιτική της κυβέρνησης, με τη συμμετοχή σε επίπεδο Αυτοδιοίκησης, όπου αποφασίζει στην πραγματικότητα για τα θέματα της καθημερινότητάς σου, για πολύ συγκεκριμένα ζητήματα, για τα οποία και άποψη έχεις και βεβαίως επηρεάζεσαι και από τις απόψεις των οργάνων της Αυτοδιοίκησης από την πολιτική αυτή.

Συνταγματική αναρρόθμιση του δικαιώματος του εκλέγεσθαι των Αιρετών. Ίσως να μην αφορά άμεσα την Τοπική Αυτοδιοίκηση, όμως έχει σημασία για τη διαχείριση του πολιτικού προσωπικού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης των ανθρώπων, οι οποίοι μετέχουν στα κοινά εκλέγονται και έχουν ρόλο σε αυτά.

Το Σύνταγμά μας έχει μια περίεργη διάταξη: Απαγορεύει στα ανώτερα αιρετά μονοπρόσωπα όργανα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης Β' βαθμού να ανακηρυχθούν υποψήφιοι και να εκλεγούν Βουλευτές κατά τη διάρκεια της θητείας για την οποία εξελέγησαν, ακόμα κι αν παραιτηθούν. Ο δικαιοπολιτικός λόγος ήταν η αρχή της μη νόθευσης των εκλογών και οι τυχόν πρακτικές του πελατειακού κράτους. Το ίδιο δεν το λέει για τους Δημάρχους. Διαφοροποίηση. Λες και οι Δήμαρχοι δεν έχουν πολιτική ισχύ και μάλιστα μετά τον «Καλλικράτη» πολύ μεγάλη, δεδομένου του ότι είναι Δήμαρχοι σε επίπεδο επαρχίας. Οι Καλλικρατικοί Δήμοι είναι σε επίπεδο επαρχίας οι περισσότεροι.

Δε μας ενοχλεί το ότι οι Υπουργοί για παράδειγμα μπορούν να κατέβουν στις εκλογές χωρίς πρόβλημα, δεν αντιμετωπίζουν ζήτημα κωλύματος. Μας ενοχλεί ο Αιρετός. Νομίζω ότι ο περιορισμός αυτός είναι και υπέρμετρος και δεν έρχεται να εξυπηρετήσει κάποιο δημόσιο αγαθό, αλλά στην πραγματικότητα

είναι μικροπολιτικές φοβίες Βουλευτών να μην απολέσουν την πολιτική τους ισχύ.

Περαιτέρω θα έλεγα ότι θα πρέπει και γενικότερα στο ζήτημα των κωλυμάτων του άρθρου 56 για τη συμμετοχή στις εκλογές να δούμε το ζήτημα της υποχρέωσης παραίτησης των Αιρετών, Δημάρχων εννοείται Α΄ βαθμού με βάση τα ισχύοντα, αν θέλουν να κατέβουν στις εκλογές. Γιατί η νομοθεσία δεν επιτρέπει τη δυνατότητα αν κατέβεις και δεν εκλεγείς να επανέλθεις, όπως ισχύει για τους δημοσίους υπαλλήλους. Κατεβαίνεις, χάνεις, τελειώσε. Με αυτόν τον τρόπο πολλοί αποθαρρύνονται να το κάνουν, δηλαδή αυτοδιοικητικά στελέχη και με εμπειρία αποθαρρύνονται να κατέβουν στις εκλογές.

Νομίζω ότι πρέπει να βρούμε μια λύση παρεμφερή με τα ανωτέρω που είπα, που να προστατεύει και το παθητικό εκλογικό δικαίωμα των στελεχών της Αυτοδιοίκησης και το δικαίωμα των πολιτών και να μην περιορίζει το εκλογικό δικαίωμα των στελεχών της Αυτοδιοίκησης υπέρμετρα.

Θα μπορούσε δηλαδή να υπάρχει μία διάταξη, που να προβλέπει τη δυνατότητα υποβολής υποψηφιότητας, χωρίς παραίτηση, μία αναπλήρωση των Αιρετών κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και επάνοδο εφόσον δεν εκλεγούν στα πρότερα καθήκοντά τους, σε περίπτωση μη εκλογής τους. Σε περίπτωση βεβαίως που εκλεγούν, θα ισχύει το γνωστό κοινοβουλευτικό ασυμβίβαστο.

Θα πρέπει κλείνοντας να πω ότι οι προτάσεις που πρέπει να κατατεθούν και όλη αυτή η ιστορία με το αναθεωρητικό εγχείρημα, έχει σημασία πέραν της κανονιστικής δεσμευτικότητας των διατυπώσεων να υπάρχει κι ένα ανοικτό πλαίσιο, να δίνεται η δυνατότητα ενός ανοικτού πλαισίου επιλογών στον κοινό Νομοθέτη, ώστε να εξασφαλίζεται και η προσαρμοστικότητα του Συντάγματος.

Κυρίως όμως είναι μια πρόκληση για εμβάθυνση στο πεδίο της δημοκρατικής αρχής και αυτή η εμβάθυνση πρέπει να γίνει πέρα από σκοπιμότητες και συγκυρίες μνημονιακές ή άλλες. Είναι σημαντικό να υπάρξουν ουσιαστικές συναινέσεις και πέραν των όσων απαιτεί το Σύνταγμα. Διότι αν υπάρξουν αυτές οι συναινέσεις τότε το αναθεωρητικό εγχείρημα μπορεί πράγματι να καταστεί όχι άλλοθι για την επί χρόνια αδυναμία μας να

αλλάξουμε τα κακώς κείμενα στον τόπο και να προβούμε σε ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις, αλλά να αλλάξουμε ουσιαστικά και ρεαλιστικά τους δοκιμαζόμενους θεσμούς μας από τη μνημονιακή περιπέτεια της χώρας. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ:

Να ευχαριστήσουμε τον κύριο Δημητρόπουλο. Ήταν ένα θέμα ιδιαίτερα επικαιρότητας το ζήτημα του εκλογικού συστήματος, γιατί είναι από αυτά που συζητούνται αυτή την περίοδο εν όψει της αναμόρφωσης του «Καλλικράτη». Κι έβαλε έτσι πλευρές για την απλή αναλογική σε σχέση με τη δυνατότητα λήψης αποφάσεων από τα συλλογικά όργανα, που όντως απασχολούν όσους Αιρετούς έχουν ασχοληθεί με αυτό το θέμα και από αυτή την άποψη είχε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί το ζει και ο ίδιος ως Νομικός παραστάτης της Περιφέρειας Αττικής από τα μέσα.